

Wiersz

o
bajanie

EDYTA BUDZISZYN

Edyta Budziszyn
„Wierszobajanie”

Copyright © by Edyta Budziszyn, 2016
Copyright © by Wydawnictwo Psychoskok Sp. z o.o., 2016

Wszelkie prawa zastrzeżone.
Żadna część niniejszej publikacji nie może być reprodukowana, powielana
i udostępniana w jakiegokolwiek formie bez pisemnej zgody wydawcy.

Skład: Jacek Antoniewski
Projekt okładki: Robert Rumak
Korekta: Łukasz Chmielewski
Ilustracje: Edyta Budziszyn

ISBN: 978-83-7900-642-7

Wydawnictwo Psychoskok Sp. z o.o.
ul. Spółdzielców 3/325, 62-510 Konin
tel. 63 242 02 02
<http://wydawnictwo.psychoskok.pl>
e-mail: wydawnictwo@psychoskok.pl

NIEROZWAŻNY CZERWONY KAPTUREK

Po leśnej dróżce, lasem zielonym
szedł sobie wolno Kapturek Czerwony.
W kubraczku ślicznym dziewczynka mała
idąc do babci, tańczyła, śpiewała.

Szła pośród krzewów i gąszczu trawy,
jagód szukając, szła bez obawy.
Zakątki ciemne nie straszne były,
skowyty wilków jej nie straszyły.

Szła pewnym krokiem ufna, wesola
widząc, że ciemny las dookoła
i sobie z tego nic nie robiła,
głośno śpiewała, chętnie tańczyła.

Odgłosów lasu, nic nie słyszała
przestróg, ostrzeżeń dziewczynka mała.
Po tej wędrówce prawie wieczorem
doszła do chatki swej babci chorej.

I tu czekała ją niespodzianka,
bo gdy po lesie chodziła od ranka,
przyglądał jej się wilk głodny strasznie.
Czasu miał sporo, plan uknuł właśnie:

pobiec do babci, pożreć, się przebrać,
małej dziewczynce życie odebrać.
Na wygląd babci nabrać ją łatwo,
starczy ubranie i kiepskie światło.

A, że dziewczynka była naiwna,
źle się skończyła historia dziwna.
Wiesz już, czym grozi brak ostrożności
i poleganie zbytnej ufności?

Więc zwróć uwagę i nie wierz wszystkim,
gdy Ci ktoś powie, że jest Twym bliskim.
Nawet, gdy wygląd trochę podobny
czyhać na Ciebie może wilk głodny.

ZACHŁANNA BABA JAGA

Co teraz powiem, zaskoczy Was.

Pewnego razu był sobie las.
Zielone drzewa, jagody, mech,
piękno przyrody zapiera dech.

Stała tam chatka z piernika cała,
w niej Baba Jaga wstrętna siedziała.

Jaś i Małgosia drogę zgubiły,
do wiedźmy w lesie prosto trafiły.

Karmić zaczęła jędza dzieciaki:
słodkie pierniki, inne przysmaki.
Słodocy dosyć dzieci nie miały,
do ścian i dachu wnet się dobrały.

Zeżarły chatkę dzieci łakome
co do okruszka, który był domem.

Bezdomna jędza uciekła w las.
A nie mówiłam? Zaskoczę Was!

Morał tej bajki jest bardzo krótki:

w skrajność starucha popadła.

Nie miała dosyć tuczenia dzieci,
własna zachłanność ją zjadła.

NIEDOLA CALINECZKI

W łupce orzecha, na płatku róży
mała dziewczynka śpi sobie słodko.
Wzdycha cichutko, o księciu marzy,
jest najpiękniejszą w świecie ślicznotką.

Wieść o urodzie kruszyny cudnej
prędko dotarła za miasta bramy.
Nawet w krainie bardzo odludnej
historię piękna dziewczynki znamy.

Każdy mężczyzna stary, czy młody
wszystko by oddał, wraz z swoim sercem,
by z Calineczką pełną urody
stanąć natychmiast przed ślubnym kobiercem.

Opoдал rzeczki żyła rodzina
w zaroślach żabek zielonych.
Mama ropucha miała za syna,
co od trzynastu lat szukał żony.

Ropuch paskudny, śliczna dziewczyna.
„Trzeba ją szybko wziąć w posiadanie,
Ach, jaka piękna będzie rodzina” –
wzdycha mamusia, jedząc śniadanie.

I plan gotowy: biedactwo porwać
w nocy, gdzie nikt nie zdoła zobaczyć.
Ślubu udzielić, wolność odebrać,
dać sobie prezent. Nic nie tłumaczyć.

I tak się stało. Już ropuch gruby
u boku skarb najpiękniejszy mając,
cieszy się szczęściem swoim, nie cudzym,
kosztem dziewczynki się zabawiając.

Niedługo radość ropucha trwała,
stało się zadość sprawiedliwości.
Wkrótce uciekła dziewczynka mała,
marząc z nadzieją o swej wolności.

Nauka płynie z historii krótkiej,
wiesz już jaka zapewne:
odebrać wolność nawet malutkiej
osobie jest niepotrzebne.

Bo musisz wiedzieć, że szczęścia swego
i gdy najbardziej go pragniesz,
na czyimś smutku nie wybudujesz,
z czyjąś wolnością go nie ukradniesz.